

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. június 4.
(csütörtök)**

Horváth Géza

EMLÉKEZZÉL MEG, URAM!

Énekek: 90,1.4.7; 130,1.3

Alapige: JerSir 5 (válogatott versek)

Imádkozzunk!

Hatalmas Istenünk, mennyei Atyánk, téged dicsér és téged áld a szívünk örökkévalóságodért, mindenhatóságodért, mindent tudásodért, mindenütt jelenvalóságodért. Egészen egyszerűen isteni lényedért magasztalunk téged, és megvalljuk neked, hogy az a mi örömünk, hogy tebenned bízunk és bízunk ma is. Engedd meg, hogy bűnbánat is legyen a mi szívünkben, mert nem mindig tebenned bízunk, úgy sem mint egyén, úgy sem mint közösség és úgy sem mint ország, mint nemzet.

Köszönjük neked, hogy az ősi zsoltárban megvallhattuk azt, hogy igen rettenetes a te kezedbe esni és a te haragod tüzével szembesülni, amely tudjuk, hogy nem annak fáj a legjobban, akit büntetsz, hanem neked, a te atyai szívednek. Aki kénytelen vagy beleszólni a mi életünkbe, büntetni bennünket, hogy a nyomorúságban hozzád kiáltsunk, téged hívjunk segítségül, és hozzád térjünk. Mindig elfelejtkezünk erről, Urunk. Köszönjük neked, hogy figyelmeztetsz arra, amikor nem benned bízunk, és nem tőled kérünk és várunk mindent, ami az életünket igazán életté teszi.

Engedd meg, hogy ma este is a te igéd világosságát keressük, Urunk, a te szavadat és a te akaratodat, a te útmutatásodat, és ha kell, a te feddő szavadat, mert a te feddő szavad mögött ott van mindig a kegyelem. Ott van mindig az, hogy újból lehajolsz hozzánk, megszánsz bennünket, szabadulást és megoldást adsz. Köszönjük, hogy együtt lehetünk ezen az estén. Kérünk, hogy áldj meg bennünket, és fordítsd felénk a te orcádat!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Jeremiás siralmi 5. fejezetének válogatott verseiből, az első nyolc versből, aztán a 17. verstől a fejezet végéig: *„Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekintsd meg és lásd meg gyalázatunkat! A mi örökségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi. Apátlan árvák lettünk; anyáink, mint az özvegyek. Vizünket pénzért isszuk, tűzifánkat áron kapjuk. Nyakunknál fogva hajtatunk; elfáradtunk, nincsen nyugtunk. Égyiptomnak adtunk kezet, az assziroknak, hogy jóllakjunk kenyérral. Apáink vétkeztek; nincsenek; mi hordozzuk vétkeiket. Szolgák uralkodnak rajtunk; nincs, a ki megszabadítson közülük. (...) Ezért lett beteg a mi szívünk, ezekért homályosodtak meg a mi szemeink; A Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon! Te Uram örökké megmaradsz; a te királyi széked nemzedékről nemzedékre! Miért feledkezel el örökre mi rólunk? Miért hagysz el minket hosszú időre? Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd meg a mi napjainkat, mint régen. Mert bizony-bizony megvetettél minket; megharagudtál ránk felettébb!”*

Kedves testvérek, néhány évtizeddel ezelőtt, a lelkészek között volt egy mondas. Amikor egy prédikátort megkérdeztek, hogy miről prédikált, azt nem így tették, hanem azt kérdezték tőle: honnan vetted fel a textust? Amikor erre gondoltam, eszembe jutott, hogy ezen a mai napon, Trianon centenáriumán, honnan is lehetne felvenni a textust, mint a Siralmak könyvéből. A zsidók ezt a könyvet nemcsak úgy nevezték, hogy Siralmak könyve, hanem úgy is, hogy gyászének.

Mi is, amikor a 90. Zsoltár néhány versét énekeltük, amit temetéseken szoktunk énekelni, érzetük benne, hogy most gyászolni hív a harang. Megható volt a televízióban is hallani a harangok szavát a Kárpát-medence több részéről és templomából, és aztán a végén több templomból, együtt is, úgy éreztük mindannyian, mintha halottunk lenne! Mintha siratnánk Erdélyt, Kárpátalját, Felvidéket, Vajdaságot, Bánságot, Muravidéket, Bánátot és Órvidéket, amelyet elcsatoltak Magyarországtól és lett csonka Magyarország. De ez a nép soha nem felejtette el, és nem is fogja elfelejteni, míg lesz, Nagy-Magyarország csodálatos valóságát. Még az sem vigasztal bennünket, hogy valamiben elsők lettünk Trianon után, hiszen nincs egyetlen ország sem ezen a világon, amelynek jelenlegi határát tekintve minden folyóméterén önmagával határos. Nagyon sok megemlékezés volt ezen a mai napon rádióban, televízióban, különböző helyszíneken. Mi, reformátusok, nem tehetünk mást, mint most is az igéhez menekülünk és az ige Urához, és az apostollal együtt valljuk: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.”

Hogyan kezdődik a Siralmak könyve? Miről is szól? Az első fejezet felirata szerint: Kesergés a júdeai nép romlása fölött, esedezés Istenhez bűnbocsánattért és szabadulásért. Akkor íródott ez a könyv, amikor Jeruzsálemet lerombolták, a templomot elpusztították, a népet pedig elvitték a babiloni fogságba. Ennek a könyvnek néhány verse, amit az előbb felolvastam, határozza meg a mai alkalmunk üzenetét. Ennek az igének a fényében keseregjünk, emlékezzünk,

de úgy, hogy mi az Úrhoz forduljunk! Úgy, ahogy Jeremiás tette, aki azt mondta: „Emlékezzél meg Uram!” Ő az Úrhoz fordult, és mi nem tehetünk mást ezen a mai napon sem, minthogy az Úrhoz fordulunk. Még csak nem is a történelemkönyvekhez fordulunk ezen a mai napon, hanem az Úrhoz fordulunk, és azt mondjuk: emlékezzél meg Uram! Amikor Jeremiás ezt mondja, hogy „emlékezzél meg Uram”, akkor az Úrhoz imádságos szívvel, könyörgő szívvel fordul. Testvérek, ezen a mai napon kívánom, hogy mi is ahelyett, hogy mások bűneire mutogatnánk, inkább a magunk szemében lássuk meg a gerendát!

Jeremiás siralmainak könyve azért is aktuális ezen a napon, mert amikor Jeremiás az Úrhoz fordul, ezzel azt fejezi ki, hogy Isten népének minden ügye az Úr előtt van és ott is kell, hogy legyen. Isten népe mindig tudta, hogy nem világi hatalmasságok előtt van a mi ügyünk, nem bennük bízunk, reménykedünk, hogy javunkra vagy kárunkra döntenek el ügyünket, hanem a mi ügyünk az Úr előtt van! Kedves testvérek, nem lehet ezt máshogy tenni, amikor az Úrhoz fordulunk ma este imádságos szívvel, csak úgy, hogy azt kérjük: emlékezzél meg Uram! Amikor azt kérjük, amit Jeremiás kért, hogy „Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd meg a mi napjainkat”, akkor szeretném mondani a testvéreknek, hogy mi is ezt tegyük ma este! „Emlékezzél meg Uram!” Tanuljunk meg az Úrhoz fordulni, és ezen a mai napon tartsunk bűnbánatot!

Jeremiás nemcsak azért tartott bűnbánatot, mert a Templom-hegy romokban volt. Az 5. fejezetben már Jeremiás arról beszél, és az előzőekben is, de itt csúcsosodik ki, hogy nem az a legnagyobb bajunk, hogy a templom romokban van, mert azt meg lehet építeni, hanem Jeremiás azt mondja az ő siralmaiban, hogy az a legnagyobb bajunk, hogy a lelki élet van romokban! Nem az volt a nagy baj Izraelben, Júdeában akkor, hogy elveszett Jeruzsálem, hogy idegen népek gyötörték, hanem hogy a lelki élet romokban volt! Kedves testvérek, az van az én szívemben, hogy nekünk is ma este bűnbánatot kell tartanunk! Így fogalmaztam meg: nem lehet mindent Versailles-ra fogni!

Hiszen, ne felejtsük el, hogy 1994-ben ebben az országban olyan történt, amely sehol a világon, hogy ez a nép visszasírta elnyomóit, akik negyvenöt éven keresztül megnyomorították! Ezt nem lehet Versailles-ra fogni, testvérek! Ez nem ott dőlt el a Trianon palotában, ez a szavazófülkékben dőlt el, a médiában dőlt el, és a szívekben vagy a fejekben dőlt el! Vagy amikor azon a bizonyos december 5-én ennek a népnek a nagyobb része úgy döntött, hogy nekünk nem kellenek a más országba rekedt magyarok, akikre annyira igaz volt, amit a Siralmak 5,2-ben olvasunk: „A mi örökségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi. Apátlan árvák lettünk; anyáink mint az özvegyek” – vagyis kiszolgáltatottak – „Vizünket pénzért isszuk, tűzifánkat áron kapjuk.” Nem Versaillesban dőlt el, hogy ez a népszavazás egyrészt nem volt eredményes, másrészt pedig az, ami történt, egyenesen tragikus volt!

Amikor a mai napon olyan sokat hallottunk arról, hogy Magyarország lakosságának a harmada rekedt a mai országhatáron kívülre, idegen népek és nemzetek uralma, fennhatósága és gyötrelme alá, ahol többet nem voltak otthon már, ne felejtsük el hogy 3,3 millió magyart veszítettünk, de a mai napon senki

EMLÉKEZZÉL MEG URAM

nem beszélt arról, hogy a 90-es években, évente majdnem 80 ezer abortusz volt Magyarországon! Most már „csak” 29 ezer van évente. Hogy ott hány millió magyar élet halt meg és tűnt el, erről senki nem beszélt! Erről nekünk kell és lehet, szabad és muszáj beszélni, testvéreim, hogy itt nem arról van szó csak – persze sírunk és sajnáljuk azokat a testvéreinket, akik kint rekedtek, de az nem Versailles-ban dőlt el, hanem a klinikákon, hogy évi 80 ezer kicsiny életet öltünk meg! Tessék beszorozni tízzel, hússzal, harminccal!

Egy gyülekezeti tagunk hívta fel a figyelmünket rá, hogy amikor naponta köztölték, hogy a koronavírusban hányan haltak meg, és amikor elértük a 15-ös számot, azt hiszem az első két hétben volt ez, az alatt a két hét alatt 900 abortusz volt, és arról senki nem beszélt a médiában, csak a koronavírus által elment 15 emberről! Vagy amikor a határon túliak, még ha lehet, akkor sem járatják sokan a gyermeküket magyar iskolába, mert úgy gondolkoznak, hogy akkor hátrányt fog szenvedni, az nem Trianonban dőlt el, és azért nem Versailles a felelős!

Vajon ma nem sajdul bele a szívünk, testvéreim: nem vagyunk jobbak a mi atyáinknál? Vagy gondoljatok arra, hogy amikor néhány évvel ezelőtt, nem is olyan régen, amikor ez a magyar nép kierőszakolta a vezetéstől, hogy szüntessék meg a vasárnapi boltzárat, mert mi vasárnap nem templomba akarunk menni, mi nem a negyedik parancsolatot akarjuk, az Úr napját megszentelni és betartani, mi vásárolni akarunk! Mi szórakozni akarunk! És a vezetésnek meg kellett hátrálni, hogy nyissanak ki a boltok, mert ez a magyar nép ezt követelte. Ez nem Versailles-ban dőlt el!

Azt se fogjuk, testvéreim, Trianonra, hogy kiürülnek a templomaink, mert országos szinten vannak nagyvárosok, ahol 70-80 vagy sokszor már több százalékban nincs is egyházi temetés, mert az egyház már nem kell még a koporsókhöz se! Még a ravatalhoz se jöjjön oda az egyház, mert nekünk nem kell templom, nem kell lelkész, nem kell úrvacsora, nem kell ige, nem kell Biblia, mert mi megvagyunk e nélkül is! Ezt sem lehet, testvéreim, Trianonra fogni! Amikor nemcsak csonka Magyarországról kell, hogy beszéljünk, hanem csonka családokról kell beszélnünk, azért nem a múlt a hibás! Hogy a fiatalok nagyobb része azt sem tudja, hogy mi a karácsony, mi a nagypéntek, mi a húsvét, mi a virágvasárnap vagy mi a pünkösöd, mert már a szülei sem tudják! Valaki úgy mondta, hogy ezek már nem a tékozló fiak, hanem a tékozló fiak unokái, meg dédunokái! Ez nem Trianon hibája! Valaki úgy fogalmazott, hogy gyülekezeteink nagy része lélegeztető gépen van, és mennyire igaza volt! Nemcsak a koronavírusos betegek némelyike volt lélegeztető gépen, hanem így van ma is. Amíg eleink még hitükből, szegénységükből csodálatos nagy templomokat tudtak építeni, mert megtelt a gyülekezettel, a zsoltárt éneklők seregével, addig ma állami támogatás nélkül még kimeszelni sem tudják igazán, mert nincs hála, mert nincs élő hit!

Gyászéneket, testvéreim, kesergés, amit Jeremiás tesz, mert nem tud mást tenni, csak keseregni, és azt mondani: téríts meg, Uram, és megtérünk! Fájd a csonka ország, az elvesztett országrészek, de majd akkor lesz felemelkedés és megújulás, amikor az embereknek az fáj, hogy az Isten országát veszítettük el!

Hogy az Isten országát nem fogjuk meglátni, ha meg nem térünk, és újonnan nem születünk a János evangéliuma 3. fejezete szerint! Amikor az emberek nagy részének majd az fog fájni, hogy azt az országot vesztettük el, hogy az Édenből zárattunk ki! Pedig annak az országnak eljött ide a királya, az uralkodója, a vezetője, akire rámutatott Keresztelő János, hogy „Ímé, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!”

Ezen a mai napon azért kesergünk, testvérek, mert nemcsak azokat látjuk, akik pusztítottak bennünket, hanem magunkat kell látni, és azt mondani: Uram, mi önmagunkat is pusztítottuk! Hiszen Magyarország vezető volt – nem tudom, hogy lecsúszott-e a második, harmadik vagy negyedik helyre esetleg – az öngyilkosságok tekintetében, az alkoholizmus tekintetében, és még sajnos vannak ilyen „rekordjaink”, amikben nagyon az élen vagyunk! Külföldön úgy tartanak bennünket számon, mint akik kivételesen cifrán tudunk káromkodni.

Éppen ezért, az Isten népének nincs más dolga a mai napon, mint odaállni az Úr elé, és azt mondani: Uram, emlékezzél meg rólunk! Nem azért, mintha Isten elfelejtkezett volna rólunk, mert amikor így gondolta a nép, hogy „elfelejtkezett rólunk”, akkor emlékeztek milyen választ kaptak Isten emberétől: „Hát elfeledkezhetik-é az anya gyermekéről... én terólad el nem feledkezem.” De amikor ezt kéri Jeremiás, hogy „emlékezzél meg rólunk”, akkor azt kéri, hogy fordulj felénk! Fordítsd a te orcádat felénk! Vedd el a te botodat és a te vesződet, bár azok is vigasztaltak bennünket azért, mert eszméltettek és hozzád vitték közel! Valaki így mondta: „A nyomorúság az Isten pásztorkutyája. A pásztorkutya bele-belekap a bárány lábába, de azért, mert vissza akarja terelni a nyájhoz.”

Ezen a mai napon nekünk nemcsak emlékezni kell, mint ahogy teszi a világ vagy ez az ország, hanem, testvéreim, ne felejtsetek el, hogy nekünk emlékeztetni kell a mi Urunkat! Nekünk emlékeztetni kell Istenünket a szövetségre, amelyet kötött velünk! Arra, hogy: te adtál egy csodálatos országot a mi eleinknek, akik itt telepedtek le, akik itt szaporodtak el! Te adtál nekünk egy csodálatos hazát! Amikor ez a nép bálványimádásba menekült, és elfordult tőled meg az ígétől, akkor a reformációban te ezt a népet, ezt az országot, ezt a nemzetet kihoztad az evangélium tiszta világosságára! Újból megcsordult a bor a fakupákban – úgy, ahogy a versben olvassuk, és két szín alatt osztották az úrvacsorát! Nem volt kérdés még a tanulatlan emberek előtt sem, mert csak tanulatlanok voltak, de nem voltak tudatlanok, az, ami ma már kérdés, hogy kicsoda az Isten; hogy mi a kegyelem, az egyház, az úrvacsora; Jézus Krisztus visszajövedele; az ige, a Biblia, az istentisztelet és az ige hirdetés! Egyszerű emberek mentek és vitték az evangéliumot tovább, mert Isten jónak látta, hogy ezt a népet kihozza a bálványozás sűrű sötétjéből az evangélium tiszta világosságára a 16. század közepén! Újból és újból lehajolt, és megújította ezt a népet, mert mindig elfordultunk tőle, mert mindig okosabbak voltunk, mert mindig a magunk útján akartunk járni!

A mai napon nem emlékezni kell csak, testvéreim, persze, azt is, hanem emlékeztetni a mi Urunkat: „Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk!” És ezt

EMLÉKEZZÉL MEG URAM

csak az tudja elmondani, aki tudja, hogy Isten előtt semmi nincs elrejtve. Hogy Isten mindent tud, és felhozza majd az ő napját, és igazságot szolgáltat. Eljön majd az igazság napja, mert a mi Istenünk uralkodik, és a mi Istenünk az Úr ég és föld fölött!

Azt mondja Jeremiás: igen, Uram, a Sion-hegyéért, mely elpusztult, rókák futkosnak azon! Azért kesereg, mert a lelki élet sérült, azt szabdalta igazán szét az ellenség, és azt kéri, hogy „állíts helyre minket!” Ahogy a zsoltáros is ezt kéri az egyik zsoltárban: állíts helyre minket, ó, Uram! Jeremiás azt mondja: téríts meg Uram, és megtérünk! A szívünket kell megszaggatni, testvéreim, ezen a mai napon! Ma is aktuális üzenete az igének a megtérésre megszomorító beszéd, mert addig nem lesz gyógyulás, nem lesz előrehaladás, és addig ezen a népen nem lesz áldás, míg fel nem fogjuk azt, hogy valaki nem felejtkezett el rólunk! Sőt, annyira nem felejtkezett el az embernek adott szaváról, ígértéről, szövetségéről, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusban beteljesítette! A mi Megváltónk elküldésében, testet öltésében, kereszthalálában és feltámadásában végbe vitte azt, hogy mi megújulhassunk, hogy mi hozzá térhessünk, és elkészítette annak lehetőségét, hogy mi vele éljünk!

Ezért, testvéreim, semmi jóra nem számíthatunk, ahogy a mi eleink sem számíthattak semmi jóra, míg oda nem hajtjuk fejünket Édesatyánk szerető karjaiba! Akkor nem is lesz jövőnk, és nem is lesz a mi gyermekeinknek vagy unokáinknak jövőjük, míg ez a nép el nem tudja mondani azt, hogy „téríts meg Uram, és megtérünk; fordítsd felénk a te orcádat, hogy megszabaduljunk!” Míg nem őt tartjuk oltalmunknak, míg nem Jézus Krisztust a mi egyedüli megváltónknak és közbenjárónknak, a Szentlelket a mi megszentelőknek, addig tévelygünk! Ma együtt kiáltunk: Emlékezzél meg Uram, mi esett meg mi rajtunk!

Olyan jó, hogy Isten a mai igében, a Siralom könyvében is felragyogtatja az evangéliumot! Itt van az a csodálatos ige, hogy „az Úr kegyelme az, hogy nincs végünk, mert nem fogyatkozott el az ő irgalmassága!” A kegyelem az, hogy megtartattunk mindezek ellenére. Nem azért, mert ügyesek vagyunk, nem azért, mert kilábalunk a bajból, mert a magyar olyan nép és olyan nemzet, hanem azért, mert az Úr kegyelmessége az, hogy még nem vetett véget nekünk, és még felkínálja azt, hogy hozzá térjünk!

A mai napon az emlékezik igazán, az tekint vissza erre a száz esztendőre helyesen, aki így tud az Úrra nézni, aki így akar imádkozni, és így kezd újból bízni abban a hatalmas Istenben, akié az ország, a hatalom és a dicsőség. Téríts vissza magadhoz – így boruljunk mi is ma az Úr elé imádságban, és majd a csendes imádságainkban is, gondolva egész nemzetünkre, az elszakadt területekre, az ott élő magyarokra, akikre olyan sokszor igaz, hogy „örökségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi”, akik küzdenek!

Így imádkozzunk azokért, akik bátran vállalják önazonosságukat, magyarságukat, akik felvállalják, hogy magyarul tanítják imádkozni gyermekeiket, és akikhez még – így mondom, ahogy nekem valaki mondta a múltkor – magyarul beszél az Isten ezeken a területeken; hogy legyenek magyar templomok, legyenek magyar lelkipásztorok! Hogy az ősi föld mindig magyar legyen számukra,

teljesen mindegy, hogy milyen személyigazolvány van, hogy milyen állami törvények vannak! Arról a földről tudják azt, hogy az ápol s eltakar, és továbbra is a hazájuknak tekintsék!

Mi pedig honfitársainknak, sőt, a reformátusokat még testvéreinknek is tekintsük, és hogyha kell, nyújtsunk nekik jobbot, és hordozzuk őket imádságban, hogy az Úr így egész nemzetünket megtartsa és felébressze! Adjon egy új reformációt, amikor ez a nép a néma bálványok helyett újból azt tudja mondani, hogy „Egyedüli reményem, Ó Isten, csak te vagy!”

Ezt végezze el a szívünkben ezen a mai napon a mi hatalmas Urunk, aki él és uralkodik örökkön-örökké!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, megvalljuk neked, hogy valóban igaz a te igéd és Jeremiás gyászéneke is, a bűneinket tudjuk hozni eléd ezen a mai napon is, a vétkeinket, mellyel téged bántottunk meg. A mai napon olyan sok szó esett arról, hogy mi történt a világháborúban, hogy milyen volt akkor az ország, de engedd, hogy ma, amikor téged emlékeztetünk, úgy jöjjünk eléd leborulva és áldva téged, hogy keseregjünk amiatt, hogy milyen ma az ország! Megvalljuk, Urunk, hogy van jólét, sok gépkocsi száguld az utakon, a modern technika mindent ural, de a lelki élet olyan sivár! Megvalljuk neked, Urunk, hogy nem nyílnak ki ma a nagy családi Bibliák, ahol a családfő hálát adva olvassa fel a napi szakaszt, mert tudja, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, mely a te szádból származik.

Megvalljuk neked bűnbánattal, hogy egyedül ellened vétkeztünk és cselekedtük azt, ami gonosz a te szemeid előtt. Nem tudunk mást tenni, de tudjuk az igéből, hogy nem is kell mást tennünk most, csak eléd borulni, és azt mondani: emlékezzél meg, Uram! Könyörülj meg rajtunk, téríts vissza és megtérünk! Te olyan sokszor megajándékoztad ezt a népet lelki megújulással, ébredésekkel. Amikor csak egy-két lélek imádkozott a 19. század közepén ezért a nyomorúságban levő országért, te elhoztad a lelki ébredés drága, szent tüzét, ma is erre van szükségünk, Urunk! Kérünk, hogy hirdettesd a te igédet sok helyen, a kereszt botránnyát és evangéliumát, örömhírét és lehetőségét, engedd, hogy énekelhessük: Jézus, engedd hozzád térnem, Veled halmom, veled élnem!” Te készíts jövőt ennek a népnek, nemzetnek, hazánknak!

Hadd imádkozzunk most hozzád, Urunk, azokért a területekért, amelyeket elcsatoltak tőlünk; az ott élő magyarokért, akik olyan sokat szenvedtek és szenvednek ma is, magyarságuk, hitük vagy mindkettő miatt. Kérünk téged, hogy erősítsd meg őket! Köszönjük, ahol magyar nyelven hangzik az ige, az evangélium, ahol magyarul tanítják imádkozni a gyermekeket, és ahol magyar olvasókönyvből tanulnak az első osztályosok. Kérünk, Urunk, hogy adj nekik bátorságot és kitartást, hogy soha ne felejtsek: mi egy nemzet vagyunk!

Kérünk így az egész világra szétszóródott magyarságért, Urunk! Könyörülj meg ezen a népen, amely olyan sokszor és olyan sokat vérezett! Csoda, hogy ki

EMLÉKEZZÉL MEG URAM

nem véreztették mézárosai, de tudjuk, hogy csak azért lehetett, mert tőled és belőled táplálkozott sokszor a nyomorúságban, felkiáltott hozzád és te megbocsátottál, és a tövisből rózsát fakasztottál.

Kérünk téged, Urunk, fogadd hálánkat a te kegyelmességedért! Legyen velünk a te jóakaratom, amelyet a betlehemi angyal hirdetett a betlehemi mezők felett, legyen békesség és a te jóindulatod hozzánk, felénk!

Ámen.

130,1.3 ének

1. Tehozzád teljes szívből Kiáltok szüntelen:
E siralmas mélységből Hallgass meg, Úr Isten!
Nyisd meg te füleidet, Midőn téged hívlak,
Tekintsd meg én ügyemet, Mert régen óhajtlak.

(...)

3. Énnékem reménységem Vagyon csak Istenben,
És bízok az én szívem Ő szent igéjében.
Én lelkem erős hittel Az Urat óhajlja,
Mint a virrasztó éjjel A virradatát várja.